

benhavn. Der staa altsaa Standpunkterne. Det ene Standpunkt, Nedlæggelsen af Fæstningen, repræsenteres jo af det ærede Medlem fra Ringkøbing. Og det ærede Medlem gør gældende, at det var rigtigt, at man forlangte Københavns Landbefæstning, men det var den Gang, der var Tale om et Eksistensforsvar, men nu behøves Fæstningen slet ikke mere, for nu er der kun Tale om et Neutralitetsforsvar. Men det er meget uheldigt, at det ærede Medlem saa ofte finder paa Begreber, som ikke ere folkelig anerkendte. Der er intet Menneske paa Jorden, som ved, hvad det er at konstatere Neutraliteten, men der er heller ingen, som ved, hvad Neutralitetsforsvar er, for det er ingenting. Neutralitet er jo Fred, men naar Neutraliteten bliver krænket, er det Krig, og naar man skal føre Krig, saa fører Angriberen altid Krigen paa samme Maade med Afgørelsen for Øje, og derfor maa Forsvaret rettes derefter. Og den, der tror, at man kan indrette Forsvaret paa anden Maade, naar Staten skal holde sig neutral, end naar det gælder en Eksistenskamp, befinder sig i en fuldstændig Vildfarelse. Man behøver i den Henseende blot at henvise til Svejts og Belgien. De erkende selv, at deres Neutralitetserklæring ikke betyder mere end det Stykke Papir, hvorpaa den er skreven, og at, naar det kommer til Krig, gælder det begge Staters Eksistens. Hvorfor have vi besluttet Neutraliteten? Det er, fordi vi tro, at Neutraliteten er det bedste Middel til at bevare vor Eksistens, men skal det ske gennem Forsvar, maa dette ordnes paa almindelig Maade. Socialdemokraterne have derfor fuldstændig Ret, naar de i Forsvarsudvalgets Betænkning udtale, at Neutralitetsforsvar er en Inkonsekvens, væbnet Magts Anvendelse er Krig, og de henvise til, hvad Professor Henning Matzen har udtalt i Bilaget til Forsvarskommissionens Betænkning, at den angribende Magts Angreb er Angrebskrig, og den neutrale Magts Forsvar er Forsvarskrig. Det kan man ikke komme udenom. Det er altsaa paa den Maade og med det Formaal, man maa ordne Forsvaret.

Der er en anden Ting, som ogsaa er gjort gældende. Man kan sige, at man ikke kan ordne et Forsvar, uden at man har en Forsvarsplan, det er blevet hævdet atter og atter af Venstre. Men enhver, som vil tænke til Bunds, vil kunne sige sig selv, at man kan ikke lave en Forsvarsplan, før man staar overfor Krigen og ved, hvilken Krigseventualitet man

skal afvende. Noget andet er, at man kan lave en indskrænket Forsvarsplan, hvad jeg bagefter skal berøre. Men, har man sagt, vi kunne tænke os det værste Tilfælde, som kan indtræde, og ordne os paa Basis deraf, og have vi gjort det, ere vi ogsaa værnede imod alle andre Tilfælde. Dertil er at bemærke, at vi ordne jo ikke et Forsvar med Øjeblikket, men med Fremtiden for Øje. Derfor kunne vi ikke tage Hensyn alene til det, som i Øjeblikket synes mest truende; vi maa som Stat gaa ud fra den Betragtning, at enhver Stat, der er i Stand til at angribe os, ogsaa kan blive vor Fjende, og med det for Øje maa vi ordne vort Forsvar. Ordne vi det med en enkelt Modstander for Øje, havne vi i det gale. Hvad man kan gøre med Hensyn til en Forsvarsplan i Fredstid, er, at man kan vælge og indrette Krigsskuepladsen. Det kan man gøre. Og naar der saa er Spørgsmaal om, hvor Krigsskuepladsen maa være for Danmark, viser Historien, at i alle de Krige, vi have ført mod en overlegen Modstander — og en overlegen Modstander, der er i Besiddelse af en Flaade, som er vor overlegen —, have Sjælland og København altid været Angrebsmaalet. Saaledes har det været, og saaledes vil det blive. Derfor er det nødvendigt, at Sjælland bliver Krigsskuepladsen, det er en Erkendelse, som Venstre jo ogsaa kom til i 1872, som Flertallet er kommet til i deres Betænkning, og som ogsaa de Radikale ere komne til, idet de i deres Styrkefordeling dog lægge en større Del af Hæren paa Sjælland end i de øvrige Landsdele.

Saa spørger man: Men naar man nu vælger Sjælland og København til Krigsskueplads, hvor er saa det saarbareste Punkt paa Sjælland, og enhver vil svare: Fjenden behøver blot at lægge sig paa Reden med en Flaade, som truer København med Bombardement, saa er Sagen afgjort. Erkendelsen heraf har ført til Københavns Søbefæstning, men Erkendelsen af Nødvendigheden af Københavns Søbefæstning maa med logisk Nødvendighed føre til Københavns Landbefæstning, ellers bliver Søbefæstningen meningsløs. En Mand som A. F. Tscherning, der nyder stor Tiltro her i Tinget, der staar som et Orakel, og som altid har været en bestemt Modstander af Københavns Befæstning, udtalte i 1857—58, da det gjaldt Københavns Søbefæstning: Hvis man gaar til Københavns Søbefæstning, skal man ogsaa have Københavns Landbefæstning, de to Ting hænge uundgaelig sammen. Nu sva-